

ПРОЛОГ

— **В**ін звернувся до тебе, — каже Александра.
Добре, що ми розмовляємо телефоном, бо я ладна заприсягнутися, що головній редакторці журналу *Broad Sheets* не сподобався б мій убивчий погляд. І я знаю, що вона навіть не зрозуміла б його.

— Брехня, — відповідаю я.

Я майже впевнена — вона доведе мою помилку, і мені ніяково від того, що я тамую подих, чекаючи на її відповідь.

— Гарзд, гарзд, — визнає вона. — До тебе звернулися його агенти.

І *це* так. Стаття, яку я написала про Гейба Паркера десять років тому, була мрією кожного піар-агента. Завдяки їй Гейб зажив неабиякої слави. І зараз вони хочуть повторити цей хід.

Я не можу їм за це дорікнути. Трясця, та я впевнена, що моя власна агентка гудить себе, що не додумалася до цього першою. Це міг би бути її зоряний час.

Саме через ту статтю й сьогодні, через десять років, незалежно від того, над чим я працюю, без огляду на те, про що в мене беруть інтерв'ю, мені однаково ставлять те саме запитання.

І я завжди пропоную ту саму вичерпну відповідь.

«Ні, між нами нічого не було, — кажу, широко усміхаючись. — Попри те, що я хотіла б».

Мені досі прикро, коли люди цю відповідь сприймають із полегшенням, ледве киваючи на мої слова. Але я можу їх зрозуміти. Я — ота жінка, що провела

платонічний вікенд із голлівудським серцеїдом на його злеті. Читачі можуть не заздрити мені. Хіба що поспівчувати, що я, така собі звичайна дівчина, мала шанс бути із самим Гейбом Паркером — і змарнувала його.

Реакція ж Гейба на публікацію статті була така: він, не гаючи часу, одружився із приголомшливою красунею, партнеркою по фільму, колишньою фотомоделлю. У такий спосіб він однозначно довів, що я не його тип.

Прикра публічна відмова, з якою я мала змиритися. Але в професійному плані вона пішла мені на користь.

Завдяки цій історії до мене ставилися з розумінням. Вважали своєю.

Завдяки їй мої статті друкували.

Завдяки їй мої книжки видавали.

Вона сприяла *моїй* кар'єрі.

— Вони хочуть, щоб ви двоє якнайдокладніше відтворили той свій вікенд, — каже Александра. — Паркер прибуває до Лос-Анджелеса за кілька годин.

Я подумки усміхаюся, бо ще ніколи докладно не планувала жодного інтерв'ю. Навіть той перший вікенд переносився принаймні двічі. А проте дивно, що вони так затято намагаються звести нас разом. Це не залишає мені часу на підготовку.

Напевно, їм здається, що я готувалася до цієї події десять років.

Проте вони не помиляються. Адже насправді ці роки сприяли значному покращенню мого матеріального становища — і то завдяки одному інтерв'ю з Гейбом Паркером, повторення якого я, втім, уникала.

Уникала самого Гейба.

— Ти зможеш видати книжку, — каже Александра. — Невдовзі вийде на екрани фільм із Паркером.

Їй не потрібно було нагадувати мені про це.

Професійні переваги очевидні.

А от особисті...

Неможливо було весь час ігнорувати Гейба та його кар'єру. З хворобливою допитливістю я спостерігала за ним упродовж останніх п'яти років. Усім відомо, що його не стали знімати після третього фільму про Бонда. Усі знають, що його шлюб із Джасіндою Локвуд мав вульгарний ганебний кінець. Ні для кого не секрет, що він неодноразово був пацієнтом реабілітаційних центрів.

Усі кажуть, що цей новий фільм зможе або відродити його кар'єру, або поховати її назавжди.

— Я можу надіслати тобі рекламну копію фільму, — пропонує Александра. — Подивишся і, може, щось надумаєш.

Я вкусила себе за язик, бо ущиплива відповідь на цю пропозицію була б недоречна. Я знаю, що Александра допомагає. Я знаю, що вона хоче, щоб це інтерв'ю було таке саме успішне, як і перше.

Я знаю, що з мого боку невдячно відмовлятися.

Але ж сама думка про те, як я сидітиму навпроти Гейба Паркера після всіх оцих років, вдаючи, що я не прокручувала той вікенд знову і знову у своїй голові, вдаючи, що я не думаю *й досі* про наші спільні моменти, вдаючи, що сказане мною всім є щирою правдою і що між нами й насправді нічого не було...

Гаразд. Зізнаюся, що думки про нього змушують мене дуже нервуватися.

— Я чула, що фільм хороший, — каже Александра.

Це римейк «Філадельфійської історії». Мого улюбленого фільму. Про цей фільм ми з Гейбом говорили. Як і про десятки інших речей.

Тоді Паркер ідеально підійшов би на роль Майка Коннора, письменника, який прагне завоювати серце світської левиці Трейсі Лорд. Зараз, коли йому сорок, він грає її колишнього чоловіка, алкоголіка Декстера Гейвена.

Які ж плітки ходили про кастинг! Казали, приміром, що роль, яку він гратиме, надто схожа на реальне життя Гейба, що насправді йому там нема чого грати. І що кастинг був просто постановкою. І що Гейб вийшов у тираж і більше не заслуговує на другий шанс.

Так само колись ніхто не вважав Гейба гідним бути Бондом.

Мені не потрібно було дивитися фільм, аби переконатися, що його гра в ньому досконала. Так само добре я розуміла, що спроби боротися з редакторкою, агентами Гейба та моєю психотерапевткою (якби я їй про це розповіла) були б марні.

— Він чекатиме в ресторані о першій, — каже Александра. — Але якщо ти справді не хочеш, я можу послати...

— Я прийду, — кажу я.

За всю свою кар'єру я підібгала хвоста тільки перед одним інтерв'ю, але більше такого не станеться.

Натомість я відчуваю смак неминучої поразки. На смак вона скидається на достоту добрий гамбургер та чудовий кислий ель. На желе-шот та попкорн.

На дорогу м'ятну зубну пасту.

Я знаю, що, приставши на цю пропозицію, я дістану відповіді на кожне запитання, яке я не наслідувалася поставити протягом останніх десяти років.

Хай би там як, усе, що ми з Гейбом розпочали того грудневого вікенду десять років тому, *нарешті* дійде кінця.